

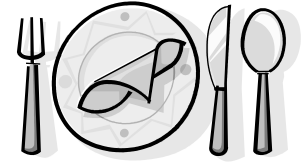

BONTON

OŠ Preserje pri Radomljah

Ana Nuša Kern, ravnateljica

V JEDILNICI

- Mirno se pogovarjamo, da pridemo na vrsto.
- Vsi radi jemo v miru in prijetnem vzdušju, zato je lepo, če se pogovarjamo na sobni jakosti.
- Če želimo oddaljenemu sošolcu ali sošolki kaj sporočiti, stopimo do njega (nje) in ne kričimo za njim (njo).
- Ko pridemo do umivalnikov, si umijemo roke. Pri tem pazimo na količino vode, ki jo iztočimo, ter na količino porabljenih brisačk – več denarja, kot porabimo za papir, toaletni papir in brisačke, manj ga je za bolj pomembne stvari.
- Ko smo na vrsti, vzamemo prtiček in malico – vzamemo toliko, da lahko pojemo!
- Usedemo se na prvo prosto mesto po vrsti, da pustimo prostor še za druge.
- Razgrnemo prtiček, nanj položimo malico in v miru pojemo.
- Vse drobtine ali drugi drobci hrane ostanejo na prtičku, ki ga zložimo, se obrišemo z njim okrog ust in oddamo skodelico in umazan prtiček na za to določeno mesto.
- Mizo pustimo za sabo čisto, da bodo drugi učenci tudi lahko pomalicali na čisti mizi.
- Če smo še lačni, lahko zaprosimo za dodatno malico, a jo moramo jesti. Nedopustno je, da vzamemo drugo malico in jo odvržemo v smeti!
- **Kuharice nikoli ne odrečejo, če prosite za dodatek pri malici ali kosilu. Vendar vas prosimo, da cenite in spoštujete hrano, trud kuharic in denar vaših staršev ter pojedete, kolikor vzamete.**
- Hrana (kruh, sadje ...) ni športni rekvizit in ne orodje za obračunavanje medosebnih sporov. Kadar se obmetavate s hrano, ali jo puščate ležati na tleh, sporočate, da ne spoštujete oseb, ki so vam hrano pripravile ali kupile.
- Kadar nič od pripravljenega ni po vašem okusu, prosite za kruh. Nemogoče je, da bi pri 656 otrocih pripravili malico ali kosilo, ki bi bilo všeč vsem, čeprav se kuharice z vodjo šolske prehrane trudijo, da vam čimbolj ustrezajo. **Zato se do kuharic in vsega šolskega osebja vedemo prijazno in spoštljivo, tudi če ni vse tako, kot bi mi želeli!**
- **Hrano pojemo v jedilnici!** Kadar to ni mogoče, ne jemo na hodniku, temveč se usedemo v učilnico in pojemo.
- **Olupke, embalažo (lončke, ovitke...) vržemo v najbližji koš za smeti, pri čemer upoštevamo ločevanje odpadkov.**

O POZDRAVLJANJU

- V šoli pozdravljamo sošolce in sošolke, učiteljice in učitelje ter ostale delavce šole (kuharice, snažilke, hišnika, tajnico).

Kako pozdravljamo?

- Človeka, ki ga pozdravimo, pogledamo v oči in mu zaželimo *dober dan*, *dobro jutro* ali kako drugače (odvisno od priložnosti). Ko pozdravimo, se tudi nasmehnemo, saj voščilo za dober dan najbrž nima kakšnega resnega namena, če ga izgovarjamo s čemernim ali jeznim obrazom.
- Pozdrav na začetku vsake ure določi učitelj ali pa se skupaj z njim dogovorite za obliko pozdrava. Pozdrav naj bo iskren, prijazen in glasen.
- Posameznika pozdravimo enkrat na dan – če ga srečamo večkrat, ga ni potrebno vsakič pozdraviti.

- Ko prihajate v šolo, pozdravljate z *dobro jutro* ali *dober dan*; ko odhajate iz šole pa *nasvidenje*, ne glede na to, da ste danes določeno osebo srečali prvič ob odhodu.
- Kadar prihajate v tajništvo, do hišnika, snažilke ali ravnateljice, najprej glasno pozdravite in šele nato izrazite svojo željo.
- Mladi imate med sabo svoje pozdrave, ki pa naj bodo prijazni in ne žaljivi ali zafrkantski.
- Vsak od nas si želi biti opažen, zato drug drugemu naklonimo pozornost vsaj v obliki pozdrava.
- Pozdravljamo vse starejše ljudi – še zlasti tiste, ki so za vas videti kot vaši dedki in babice.
- Starejše pozdravljamo povsod, tudi če jih ne poznamo. S tem jim izkažemo posebno spoštovanje. Pozdravljamo jih na cesti, v trgovini, na pošti ... Ne pozdravljamo jih tam, kjer je zbrana množica ljudi, saj bi bilo smešno, če bi hodili od enega do drugega in ga pozdravljali.

ODNOS DO STAREJŠIH

Do starejših oziroma tistih, ki so stari toliko kot vaši starši in več, moramo imeti še posebno spoštljiv odnos. Zakaj? Stari ljudje so vredni spoštovanja, ker so s svojim delom že veliko prispevali k skupnosti, ker so bolj izkušeni od nas, učilo jih je življenje in iz te zakladnice življenja lahko zdaj učijo tudi nas. Stari Grki in Rimljani so imeli do starih ljudi prav poseben odnos. Spoštovali so jih in se k njim hodili učiti, k njim so prihajali po nasvete, po odgovore, ki niso napisani v nobeni knjigi, ampak jih podari le trpljenje oziroma padci in vzponi, spodrseljaji in dvigi v življenju.

- Vse starejše ljudi prijazno pozdravimo.
- Če se znajdemo s starejšo osebo pred vrati, ko želimo vstopiti, ji damo prednost.
- Ko vstopamo ali izstopamo iz avtobusa, vlaka ali katerega drugega javnega prevoznega sredstva, damo prednost starejšemu.
- Na prehodu za pešce damo prednost starejšim. Če opazimo, da imajo težave s hojo, jim priskočimo na pomoč.
- Na javnem prevoznem sredstvu (avtobusu, vlaku) odstopimo sedež starejši osebi ali nosečnici. Naj vas ne skrbi, če drugi mladi ne bodo vstali takrat, ko je potrebno. Ne pustite se zavesti, vi zdaj veste, kaj je prav in obnašajte se tako. Tudi vi boste enkrat stari (če boste imeli to srečo!) in še kako prav vam bo takrat prišla pozornost mlajših.
- Starejši osebi pomagamo, če opazimo, da težko nosi, da težko hodi, da ne more vstopiti ali izstopiti iz vlaka ali avtobusa.
- Starejši osebi pomagamo odpreti vrata.
- Starejši osebi pomagamo pri hoji po stopnicah ali drugih nevarnih površinah.
- Pomagamo tudi materam z majhnimi otroki in nosečnicam.

Bodite ponosni na svoje lepo vedenje, imeli boste dober občutek.

TOČNOST

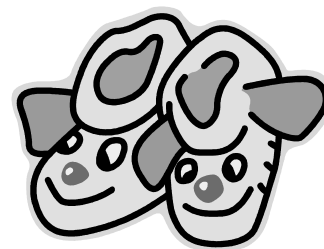
S točnostjo ljudem, s katerimi smo dogovorjeni, pokažemo, da jih spoštujemo. Navaditi se moramo, da je naš čas in čas drugih dragocen. Vsi ga imamo na voljo omejeno količino in žal ne vemo koliko. Zamujene minute ali ure se nikoli ne vrnejo. Čas, ki ga niste koristno izrabili, ampak ste ga »ubili«, je za vedno izgubljen.

- Za časovne omejitve se dogovorimo:
  - ✓ Kadar organiziramo življenje skupnosti v šoli, v družini, v društvih, krožkih in drugih dejavnostih (brez dogovora bi učenci v šolo prihajali ves dan). Dogovorjen čas upoštevamo, ker se prilagajamo skupnosti, od katere tudi nekaj imamo. Torej je vsakič tudi v našem interesu, da se držimo dogovorjenega časa.
  - ✓ Zato, da ne motimo ustaljenega procesa (pouka, dejavnosti, kosila, košarke ...).
  - ✓ Zato, da vsak član skupnosti ve, kako naj organizira svoj prosti čas.
  - ✓ Zaradi reda in različnih potreb posameznih udeležencev v nekem dogodku.
- Kaj se zgodi, ko zamudimo v razred?
  - prekinemo pouk (učitelja in učence pri njihovem delu),
  - zmotimo zbranost sošolcev, saj je vsa pozornost usmerjena na nas.
- Kaj naredimo, če zamudimo?
  - ✓ dežurnemu učencu povemo svoje ime in priimek,
  - ✓ potrkamemo na vrata učilnice, vstopimo in pozdravimo,
  - ✓ gremo do učitelja in se opravičimo: »Prosim, če oprostite, ker sem zaspal, zamudil ...«
- Če se boste ob zamudi obnašali tako, gotovo ne boste deležni učiteljeve jeze. A kljub temu se odvadite zamujanja, saj je to grda razvada.
- Pazimo tudi na to, da smo točno v razredu tudi v ostalih urah in ne samo prvo uro. Petminutni odmori so zato, da zamenjate učilnico in se pripravite na naslednjo uro.
- V vašem osebnem življenju se mnogokrat zgodi, da se jezite, ker drugi zamujajo. Torej veste, kako se počuti človek, ki čaka na vas. Ne iščite pozornosti na tak način, da zamujate!

OBNAŠANJE V GARDEROBI

Garderoba je prostor, kjer odložimo bunde, površnike in čevlje. Obenem je prvi prostor, v katerega zjutraj vstopimo. Zato tu velja, da prijazno pozdravimo sošolce in sošolke ali šolsko osebje.

- Ko se sezujemo in slečemo, lepo zložimo svoje stvari na določeno mesto, da jih ob odhodu domov ne bomo iskali. Pazimo, da v žepih oblačil, ki jih pustimo v garderobi, nimamo nobenih dragocenosti (denarja, ur, mobilnih telefonov ali kaj drugega). Popolne varnosti vaše osebne garderobe vam ne moremo zagotoviti, zato pazite na svojo lastnino!
- Kadar zunaj dežuje in je blatno, je pomembno, da:
  - ✓ otresete dežnike ali dežne plašče pred vhomom v šolo;
  - ✓ obrišete blato s čevljev na predpražniku v preddverju;
  - ✓ pozimi otresete sneg z nog in oblačil.
- V šoli nas živi veliko, če bi vsi znosili v šolo blato, ki nam ostaja na čevljih, bi živeli v svinjariji. Redki učenci, ki se ne sezuvajo, prinesejo v šolo blato in prah.
- Sezuvajte se tudi, ko imate popoldanske dejavnosti ali ko pridete v šolo le na malico, potem pa greste v gledališče ali imate kakšno drugo dejavnost.
- Garderoba je namenjena preoblačenju, zato se v njej zadržujemo le v času pred in po pouku.

- Zadrževanje v garderobi v času drugih odmorov ni dovoljeno. Razlogi za to so: preprečitev možnih kraj, preprečitev zamenjav ali skrivanj čevljev, preprečitev odhajanj učencev iz šole v času pouka.
- V času pouka smo delavci šole **odgovorni** za vse učence, ki obiskujejo našo šolo. To pomeni, da zagotavljamo varnost vsem vam. Varnost pa lahko zagotovimo le, če se držite dogovorov in pravil, ki jih postavi šola. **Zato v času pouka ne zapuščate šole** (razen v spremstvu učitelja). Na cesti se vam lahko zgodi nesreča, ki je lahko usodna za vas in za nas.

OBNAŠANJE NA CESTI

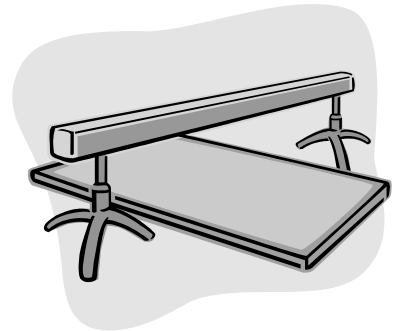
- V skupini:
  - ✓ hodimo v spremstvu učitelja ob robu ceste oziroma po pločniku, v vrsti, ki jo glede na varnost določi učitelj (dva, eden);
  - ✓ kolona je strnjena, vsi smo pozorni na hojo;
  - ✓ pazimo na varnost sošolcev, zato jih ne izzivamo ali kako drugače privlačimo njihovo pozornost;
  - ✓ ne skačemo iz kolone;
  - ✓ s svojim sosedom v koloni se mirno pogovarjamo, ne kričimo ali vpijemo drug na drugega;
  - ✓ po cesti ne odmetavamo papirčkov ali drugih smeti,
  - ✓ do mimoidočih se lepo vedemo, pozdravimo; nimamo nesramnih pripomb na njihov videz
  - ...
- Kadar vas učitelj v skupini pelje po cesti, je potrebno, da tudi sami poskrbite za svojo varnost. Zavedajte se nevarnosti in se jih ognite tako, da jih skušate preprečiti.
- Nevarno je:
  - skakanje s pločnika na cesto;
  - prerivanje in porivanje sošolcev (mimogrede porinete koga s pločnika pod avto);
  - tekanje s konca vrste na začetek vrste;
  - spotikanje in brcanje sošolcev in sošolk (v želji, da se umaknejo vašim brcam lahko skočijo na cesto).
- Tudi ko smo v skupini, se držimo vseh prometnih predpisov.
- Kadar posameznika ali manjše skupine ne vodi učitelj:
  - ✓ cesto prečkamo izključno na prehodu za pešce;
  - ✓ hodimo po pločniku ali po levem robu ceste v smeri hoje;
  - ✓ če hodimo v skupini, pazimo, da gremo drug za drugim in ne zasedemo cele ceste.
- Velikokrat stojite v skupini za cesto in avtomobili se vam s težavo izogibajo – pazite, da ne ovirate prometa! Če se požvižgate na druge udeležence v prometu, se lahko zgodi, da bo voznik naredil nesrečo, ker se bo vam izogibal.
- **Kolesarji pozor!** Vozite se v kolonah, ki je raztegnjena drug za drugim – ne v gručah, razpotegnjenih čez vso širino ceste. Tako kot za pešce velja tudi za kolesarje, da se ne porivate ali brcate, da poskrbite za varnost sošolcev oziroma prijateljev.

Zapomnite si, da na cesti niste nikoli sami. Lahko se zgodi, da zaradi malomarnosti sprožite nesrečo, v kateri sicer vi niste udeleženi, lahko pa povzročite nesrečo drugim.

TELOVADNICI

- Preden gremo v telovadnico na telovadbo se obvezno preobujemo v športne copate in preoblečemo v športno opremo. **Vstop v telovadnico v čevljih ni dovoljen!** Po vseh pravilih učenci, ki nimajo športne opreme, ne bi smeli telovaditi.
- V garderobah pred telovadnico veljajo ista pravila kot v garderobah pred vstopom v šolo. V njih se zadržujemo le, ko se preoblačimo pred ali po uri telovadbe.
- Dragocenosti (ure, denar, mobitele) damo v hrambo v učiteljev kabinet.
- V telovadnico gremo le v spremstvu učitelja. Držimo se pravil, ki jih je postavil učitelj:
  - v telovadnici ne kričimo,
  - se ne obešamo na razna igrala,
  - se ne lovimo,
  - se ne porivamo in tepemo,
  - mirno počakamo na učiteljeva navodila.
- Upošteevamo pravila športnega vedenja:
  - ✓ nasprotnikov ne zmerjamo,
  - ✓ navijamo športno,
  - ✓ svojih članov ekipe ne zmerjamo, če so zgrešili met,
  - ✓ navijamo za posameznike, ki jim gre športno udejstvovanje težje od rok, ne pa da jih zasmehujemo,
  - ✓ pazimo na svojo in sošolčevo varnost,
  - ✓ s svojim vedenjem potrdimo športno srce.
- Ko zapuščamo telovadnico, to naredimo mirno.

UPORABA STRANIŠČ

- V stranišču velja, da pustimo stranišče za sabo čisto in da si umijemo roke po vsaki uporabi stranišča.
  - Če bi se vsi držali tega, bi bila naša stranišča lepa, čista in urejena, tako pa:
    - so umazana (polulana, smrdljiva),
    - papirja in brisačk ni, ker jih uporabljate v druge namene,
    - zaradi tega greste z odporom na stranišče.
  - Najbrž doma pazite na čistočo in tako bi moralo biti povsod, kamor odhajate. Tudi v šoli niste sami in ko vi prvi pustite stranišče umazano, pomeni, da ga čez nekaj časa ne bo mogoče uporabljati, ker bo tako umazano.
  - Mlajši fantje naj hodijo lulat v školjko, če so premajhni za pisoar, ne pa da lulajo kar po tleh.
  - Papirnate brisačke so za brisanje rok, ne pa za izdelovanje žog ali za tlačenje v školjko.
- Šola porabi dosti denarja za toaletni papir in brisačke ter za odmašitev raznih kanalov. Ali ni škoda, da porabljamo denar za take stvari?

OBNAŠANJE NA AVTOBUSU

- Avtobus je prevozno sredstvo, ki služi temu, da nas popelje, kamor želimo, in ni sredstvo za izživiljanje naše agresije ali slabe volje.
- Ko se usedemo, se privežemo z varnostnim pasom.

- Med vožnjo se zaradi varnosti ne sprehajamo, ampak sedimo na svojem sedežu.
- Na avtobusu ne jemo, ker nam je lahko slabo ali z vonjavami spodbudimo slabost drugega.
- Če jemo bonbone ali žvečimo, moramo papirčke pospraviti za sabo.
- Inventar na avtobusu pustimo pri miru (pepelnike, vzglavnike, zavese ...). V primeru poškodovanja nam bo avtobusno podjetje zaračunalo škodo.
- Na avtobusu se pogovarjamo mirno in ne kričimo. Navadno se na avtobusu izvaja del programa, zlasti na ekskurzijah, kjer je pomembno, da vidite tudi kaj ob poti.
- Navadno so šoferji prijazni, zagotovo pa, kadar so otroci, ki jih vozijo, lepo vzgojeni.

OBISK MUZEJA

V muzej odhajamo zato, da si lažje zapomnimo snov, ki smo jo že obravnavali v šoli. Razstavljenе predmete nam navadno predstavi kustos ali kustosinja – delavca v muzeju, ki sta pripravila razstavo.

Vodstvo po muzeju je potrebno zato, da nam razloži smisel in vsebino razstavljenega gradiva. Brez tega si težko predstavljamo pomen razstavljenih predmetov.

Delavci muzeja so tam zato, da vam pomagajo, vas nekaj novega naučijo. Če se ne zmenite za njihov trud, s tem pokažete svoj odnos do znanja in svoje slabosti (da niste vzgojeni, ampak ste arogantni in nesramni).

- V muzeju ali galeriji smo tiho! Izjemoma si kaj pošepetamo, če res ne gre drugače.
- Po prostorih se pomikamo počasi in tiho. Poslušamo navodila kustosa in učitelja. Ko nas pozovejo k besedi, vprašamo, kar nas zanima. Vprašanja morajo biti smiselna in povezana z vsebino, ki nam jo je predstavil kustos.
- Muzej ali galerijo zapustimo mirno, šele zunaj na prostem smemo glasno govoriti in se smejati.

GLEDALIŠČE

Gledališče ni kino! To pomeni, da se v gledališču obnašamo drugače kot v kinu. Predstava v gledališču se odvija na odru z živimi igralci, ki so se za igranje vloge dolgo pripravljali in si želijo biti najboljši v svoji vlogi.

- Pred vhomom v gledališče izklopimo mobilne telefone.
- V gledališču smo tiho (tudi med odmorom se pogovarjamo šepetaje).
- Sedimo mirno, da ne butamo soseda pred ali poleg nas.
- Pozorno spremljamo igro na odru.
- V gledališču **ničesar** ne jemo in ne žvečimo.
- Med predstavo ne ploskamo, ampak šele na koncu.
- Gledališki list odnesemo s sabo, ko odhajamo iz dvorane.
- Predstavo komentiramo, ko je končana, ne pa vmes.
- Če smo zelo prehlajeni (da kihamo, kašljamo in smrkamo), je boljše, da ostanemo doma.
- V garderobi oddamo vrhnja oblačila. Ko se ponovno oblačimo, naredimo kolono do pulta garderoberke in se ne drenjamo drug čez drugega. Še vedno smo tiho – vse dokler ne zapustimo gledališča.

ODNOS MED SOŠOLCI IN SOŠOLKAMI

Velikokrat sem žalostna, ko vas poslušam, kako govorite drug z drugim. Vaša govorica, polna psovka, ponazarja, da drug drugega ne cenite, se nimate radi, se ne spoštujete. Težko verjamem, da vas bomo prepričali, da bodite prijazni med sabo, da se ne žalite in spoštujete svojo in tujo drugačnost.

SPOŠTOVATI DRUGAČNOST pomeni, da se zavedam, da sem na vsej Zemlji jaz EDINI tak, kakršen sem. Nihče drug ne izgleda tako kot jaz (razen, če nisem eden od dvojčkov), nihče ne razmišlja tako kot jaz, nihče ne čuti tako kot jaz. Pa vendar – vsi smo ljudje in veselijo in žalostijo nas večinoma iste reči:

- ✓ *Vesel/-a sem, če vem, da sem priljubljen/-a.*
- ✓ *Vesel/-a sem, če me cenijo ne glede na to, kako izgledam.*
- ✓ *Vesel/-a sem, če imam dobrega, iskrenega prijatelja/-ico.*
- ✓ *Vesel/-a sem, kadar so drugi prijazni z mano.*

- *Žalosten/-na sem, ko ugotavljam, da se me nihče ne spomni – me ne pogreša (ko sem odsotna).*
- *Žalosten/-na sem, če me sodijo po videzu in me ne marajo, ker nimam dobre postave, imam kriv nos, sem premajhen/-na, predebel/-a ali prevelik/-a.*
- *Žalosten/-na sem, če nihče noče prijateljovati z mano.*
- *Žalosten/-na sem, če me vsi odklanjajo in ni nihče prijazen z mano.*

Večina od nas je žalostna in vesela zaradi istih reči, čeprav je vsak od nas drugačen. Ker smo vsi drugačni in ne samo nekateri, bi bilo lepo, če bi znali ceniti to drugačnost:

Na primer:

- *Jaz sem dober športnik, moj sošolec pa ni, a je zato dober matematik.*
- *Nisem dober matematik, imam pa lep glas in znam peti.*
- *Jaz sem velik in sem na to ponosen, a nekdo, ki je majhen, je spreten in hiter v gibanju.*
- *Če sem vitka, še ne pomeni, da nekega dne ne bom debela ali močnejše postave. Kako se bom počutil/-a, če me bodo zaradi tega zaničevali.*
- *Kako bi se počutila, če bi vedela, da me ne marajo, ker imam drugačen nos, oči, lase ...*

Zunanji videz naj ne bo predmet zasmehovanja in sodb. Nihče ni sam kriv, da izgleda kakor izgleda. Nihče ni popoln!

Svojega videza ne moremo spremeniti, lahko pa spremenimo svoje vedenje. Vsi vemo, da zafrkavanje boli tistega, katerega zafrkavamo. Torej hočemo nekega užaliti, prizadeti, razžalostiti, mu dati občutek, da je nezaželen.

- **Kako naj se vedemo do sošolcev in sošolk?**
  - ✓ smo prijazni do vseh;
  - ✓ do njih ne gojimo grdih in jeznih misli, tudi misli imajo svoje učinke;
  - ✓ do njih smo prijazni in nudimo pomoč;
  - ✓ v pogovoru s sovrstniki ne uporabljamo kletvic in drugih neprimernih besed, temveč se skušamo čim lepše pogovarjati;
  - ✓ če se spremo, ni potrebno, da se še stepemo, spore rešujemo s pogovorom in ne s pestmi;
  - ✓ drugih ne brcamo, porivamo ali tepemo kar tako – ker se samo hecamo;
  - ✓ pozorni smo na to, da živimo v skupnosti in ima vsaka naša beseda moč, da prizadene ali razveseli;

- ✓ pomagamo si med sabo, kadar moremo (pri učenju, nalogah, športu, likovni in tehnični vzgoji ...);
- ✓ poskrbimo, da ima tudi sošolec ali sošolka možnost sodelovati, se izkazati;
- ✓ poskrbimo za tiste, ki so manj materialno preskrbljeni.

Med vami bodo čedalje večje premoženjske razlike. Nekaterim starši kupijo vse, kar si zaželite, drugim mogoče ne morejo niti osnovnih reči.

Nihče od vas ni zaslužen za to, da ima starše, ki dobro ali slabo zaslužijo! Vedite pa, da se **vsi** starši trudijo, da **vsi** delajo, a je plačilo različno. Vaše spoštovanje osebe ne sme biti odvisno od tega, koliko materialnih stvari ima. Potem namreč ne cenite osebe, ampak njeno lastnino, njeno premoženje.

Zato se navadite ceniti in spoštovati pri osebah:

- ✓ prijaznost,
- ✓ odkritosrčnost,
- ✓ ljubeznivost,
- ✓ poštenje,
- ✓ smisel za humor,
- ✓ pripravljenost za pogovor,
- ✓ pripravljenost pomagati,
- ✓ uglajeno vedenje,
- ✓ dobrosrčnost in dobrodušnost,
- ✓ širokogrudnost.

Vsi si lahko prizadevamo za te lastnosti oziroma jih gojimo pri sebi, za kar ne potrebujemo denarja, ne idealne postave ali lepega obraza.

KAKO HODIMO PO HODNIKU

Naš hodnik je dolg in ozek. Sam po sebi vabi, da stečemo ali pohitimo. Zato se moramo še posebej držati na vajejih.

- Po hodniku ne tečemo, ker je nevarno, da se v koga zaletimo in pademo – lahko se poškodujemo.
- Ne spotikamo drugih učencev iz istega razloga.
- Se ne drsamo.
- Učenci razrednih skupnosti hodijo v garderobe ali na malico v kolonah, tako kot jih vodi učitelj.
- Na hodniku se zadržujemo med odmori. Stene hodnika in učilnic so prepletkane v lepih barvah – za vas. Prosim vas, če ohranite to tudi za naslednje rodove.
- Hodnik ohranjujemo čist, papirčke in druge smeti redno mečemo v koš za smeti.
- Če se nam kaj po nesreči polije ali raztrese, počistimo za sabo. Kadar ne zmoremo počistiti sami, prosimo za pomoč snažilko, ne delamo pa ji dodatnega dela. Do nje se vedemo spoštljivo.

OBNAŠANJE PRI POUKU

Red in disciplino pri pouku določa vsak učitelj sam, pa vendarle:

- ✓ v razredu **mirno** počakamo na učitelja (učilnica **ni** nogometno igrišče);
- ✓ pripravimo zvezke, učbenike, pisala za naslednjo uro;
- ✓ dežurni učenec pobriše tablo ter uredi klopi;
- ✓ ko učitelj vstopi, vstanemo in počakamo na njegov pozdrav, nato sedemo (smo že pripravljeni na uro);

- ✓ med poukom smo tiho in mirno sedimo na svojem mestu;
- ✓ poslušamo učitelja in ravnamo po njegovih navodilih;
- ✓ če nam kaj ni jasno ali ne razumemo, vprašamo ob koncu ure;
- ✓ **vedno počakamo, da tisti, ki govori, pove do konca, šele nato se z dvigom roke priglasimo k besedi;**
- ✓ kadar želimo govoriti, **obvezno** dvignemo roko.

- Med poukom ne hodimo na stranišče, razen če je res nujno; takrat prijazno in vljudno prosimo učitelja, da nas spusti na stranišče («Prosim, učitelj/-ica, ali lahko ... **hvala!**«).
- Dežurni učenec med poukom skrbi za čisto tablo, na začetku ure javi odsotnost, prvo šolsko uro javi število odsotnih učencev v kuhinjo.
- Na koncu ure vsak pospravi za sabo, pobere papirčke, pospravi stole. Šolske klopi, mize, table, omarice, stene, radiatorji, okna, ograje ... sodijo med šolski inventar. Kar veliko učilnic je na novo opremljenih. Verjamem, da radi sedite v prijetnih, svetlih in lepih prostorih, zato ne uničujte šolskega inventarja! Za obnovo umazanih, popisanih ali razrezanih miz, stolov, sten in omar gre veliko denarja. Prav bi bilo, če bi ga lahko namenili za druge reči, npr. športne rekvizite, zanimiva učila ...
- Učitelj je vodja razreda. Njega je potrebno poslušati in delati po njegovih navodilih.

OBNAŠANJE DO UČITELJEV TER DRUGEGA OSEBJA

- Vsaka oseba na šoli opravlja del nalog, ki so potrebne, da učenci dobite, kar vam šola mora nuditi:
  - ✓ dober pouk (učitelji),
  - ✓ dobro prehrano (kuharice),
  - ✓ lepe, urejene, čiste prostore (snažilke, hišnik),
  - ✓ urejeno dokumentacijo, obračun (tajnica, računovodkinji),
  - ✓ program vpisov, pomoč pri učenju, poklicno usmerjanje, reševanje konfliktov (strokovni delavki),
  - ✓ svetovanje in pomoč pri učenju (svetovalec, specialna pedagoginja),
  - ✓ vodenje šole (ravnateljica).
- Brez katerega koli od nas šola ne bi mogla delovati, tako kot deluje. S tega stališča sta snažilka in ravnateljica enako spoštovani osebi. Obe opravljata delo, ki je potrebno, da deluje nek širši sistem. Vsaka svoje delo prizadevno opravi. Torej ravno tako kot ravnateljico pozdravimo tudi snažilko, kuharico, hišnika, tajnico! Tudi do njih se vedemo vljudno in spoštljivo. V pogovoru z njimi uporabljamo besedi **prosim** in **hvala**, kajti navadno pridete do njih takrat, kadar jih potrebujete. Učitelji, ki so vas učili na razredni stopnji, zdaj pa vas ne učijo več, so vredni vsega vašega spoštovanja. Brez njih ne bi bili tu, kjer ste! Spoštujte njihovo delo in najmanj, kar lahko storite, je, da jih pozdravite, se jih morda spomnite z novoletno voščilnico ali razglednico.

Cenite ljudi, ki so prispevali k vaši rasti, k vašemu znanju, saj so del pomembnih ljudi v vašem življenju. Niso vas učili le suhoparne učne snovi, temveč so vas pripravljali za življenje. To boste spoznali šele kasneje – a lahko mi verjamete.

Ana Nuša Kern, ravnateljica